

Nenes

Un relat de: [Olga Cervantes](#)

Sempre em desperto de matinada veient, de cua d'ull, com s'allunyen els fantasmes que m'han perseguit tota la nit.

Busquen una polsera de color vermell, rosa o pell que jo no tinc.

El meu nom és Ginebra, tinc cinc anys i el cabell pèl-roig. Faig parvulari en una escola del barri. M'agraden els colors i els contes, però sobre tot, fer castells de sorra.

Les nenes de l'escola porten polseres com les que busquen els fantasmes. A elles també els hi agraden els colors i els contes, però no fan pastetes per no embrutar-se les polseretes.

La mare és molt maca; té el cabell ros i llarg, una pell rosada i un braçalet roig que desperta l'admiració de tots els pobles del món. És el meu sol des del matí quan em posa la faldilla que més m'agrada, fins a la nit que m'acotxa entre cobrellits de llana.

La tieta, en canvi, és de cabell negre i la seva polsera, rosa pàl·lida, contrasta amb la seva pell bruna. Quan la mare està ocupada, passo molta estona amb ella. Em canta cançons que em fan pessigolles a les orelles i quan balla com una gateta ensinistrada em fa riure per les butxaques.

La meva germana gran té el cabell castany i la pell pigosa. Ens assemblem molt i n'estic orgullosa. L'estimo perquè a la nit m'abraça molt fort quan li dic que tinc por. Llavors, m'acarona els cabells i em fa petons a les galtes, dient-me que la seva polsera fúcsia espanta als fantasmes.

L'àvia té el cabell tan blanc que sembla que se l'hagi tintat. Jo l'acompanyo els dissabtes a la perruqueria, així estem maques per anar el diumenge a missa. Aquests dos dies m'ho passo pipa, dons m'assabento dels misteris del barri i dels de la Bíblia.

La seva pell és transparent, com de llàgrimes quallades i no se li veu la polsera perquè està dissimulada.

Quan em desperto de matinada veient com s'allunyen els fantasmes i contemplo aquest cel rosa de la meva infància, penso que quan sigui gran vull ser, més que una dona, un ésser humà.